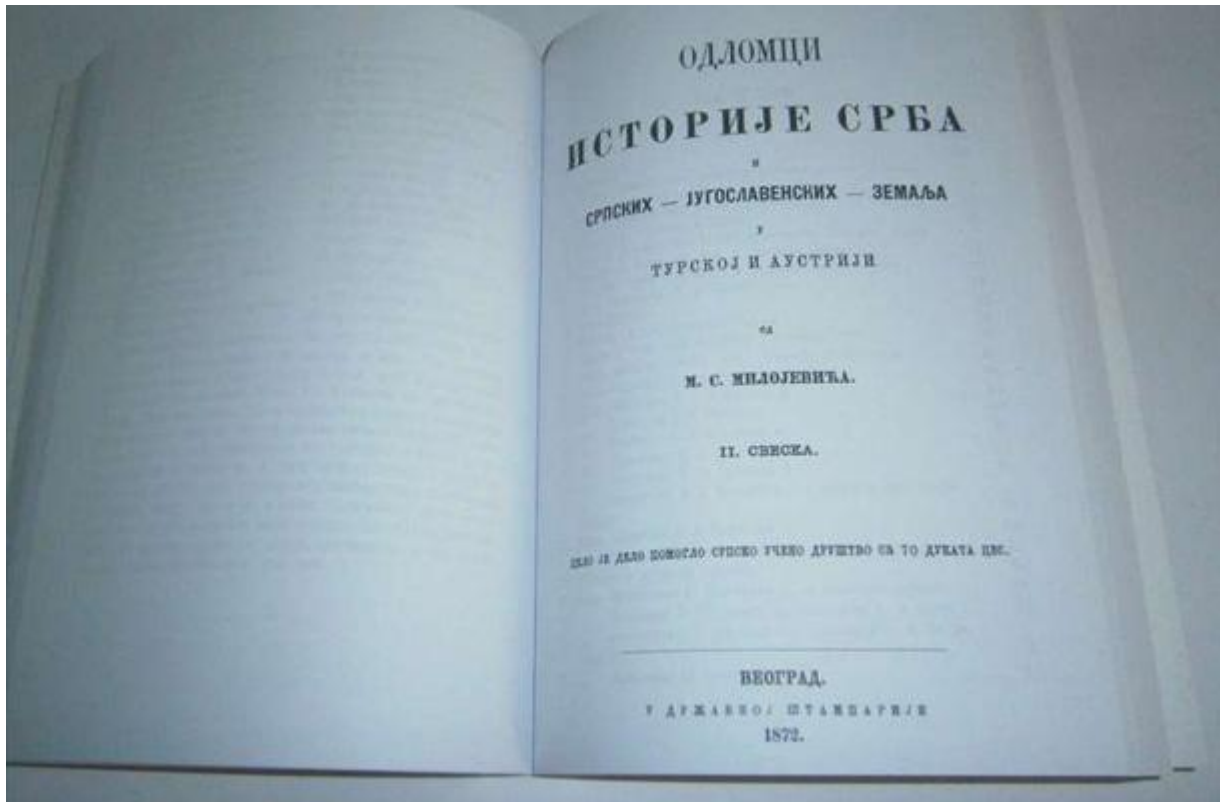

НЕМАЧКА: Срби су поставили камен темељац данашње цивилизације

(dzambas.ch)

Немац Јирген Шпанут, истражујући немачку историју, открива српска гробља на тлу Шпаније, Португалије и Бретање од 3.000 година пре Христа. Он такође у пећини код места Мас-д' Азил у Француској открива белутке, који представљају прве почетке стварања писма, почев од леденог па до раноисторијског периода. А у месту Глозел открио је камење на коме је нашао иклесане јелене, медведе и животиње које могу бити пантери или дивљи коњи, са ознакама које приписује филистинском или синајском писму.

Ове ископине процењене су на девет до десет миленијума старости пре Христа. Француски археолог Морле назвао је то писмо азбука Глозел, а Јирген Шпанут наводи: "Они који су измислили ово писмо су поставили камен темељац наше цивилизације". Он мисли да се ради о Филистинцима, а по упоредби са нашом ћирилицом произлази да се ради о Србима. Платон сматра да је исто краљевство владало Средоземљем и Египтом и преко Тиренског мора протезало свој утицај све до Гибралтара. На све то Илија Живанчевић написао је да је Словенство било растурено од Владивостока до Јадрана, као кичма човечанства.

Најстарији халдејски, асирски и мисирски рукописи и камени споменици људске цивилизације стари су око седам хиљада година. По њима најмање толико је стара и српска историја. У тим споменицима спомиње се име Србин, али не и Словен.

И “Кинески дворски дневник”, који је непрекидно писан од око две хиљадите година пре Христа, садржи податке да су тада Срби живели у азијској Сарматији и у земљама иза Дона. Тада је српски народ живео на просторима од Сибирије до италијанске Венеције. Француз Робер Сипријан развио је теорију о пореклу свих Словена од Илиро-Срба, тј. од подунавских балканских Срба, који су се простирали од Балтичког и Црног мора до Кавказа и Каспијског језера.

Србе доњег Дунава он назива прото-Срби или првобитни Срби и за прото-Србе тврди да су та подручја настањивали раније од времена у коме је живео Мојсије. За каснији долазак Срба на Балкан Сипријан каже да су они само дошли сабраћи у помоћ у борбама против Римљана. Није чудо да су од тада неки народи модификовали језик па чак и давали себи друга имена, због огромних раздаљина и отежаног комуницирања. Имена Чеха, Хрвата и Руса помињу се први пут у писаним споменицима од шестог века н.е., неколико хиљада година после Срба. О томе Сафарик пише: “Никада до шестог века није поменуто име Чех, Лех или Словен, а и о Пољацима и Русима писана историја говори тек у деветом веку.”.

Према записима Јорнанда и Прокопија, Венди и Срби су два имена једног истог народног стабла. Лужички Срби за себе кажу да су они из балканске Србије, што потврђују немачки историчари Сетген (Schoettgen) и Крајсиг (Kreysig), узимајући за основ иста имена људи, река, планина и других географских појмова.

Пољаци су у новијим истраживањима утврдили присуство Словена (Срба) на балтичкој обали од пре 2.000 година пре Христа. То су били Протословени (Протосрби), чији су потомци данашњи Лужички Срби. Олга Луковић-Пјановић каже да су Босна и Славонија биле српске и звале се “Бела Србија”, а простирала се све до данашњих немачких граница. Робер Сипријан закључује да су Срби најстарије стабло словенске расе и да су их на Западу називали Венди, као и да су житељи Сарматије аутохтони Срби.

По Илији Живанчевићу Душанов Законик представља само континуитет традиционалног вендског порекла, а Валтер Вист (Walter Wuest) пише да је санскритски језик настао из вендског, али му не може одредити време. Он тврди да је у Индију дошао са северозапада, а по свим упоређивањима једина је могућност да је то био српски језик. То је у сагласности и са Илијом Живанчевићем, који каже: **“Словени су осталим народима дали реч.”** И он као време настанка санскритског језика одређује 4.500 година пре Христа, док Емил Бурнуф (Emil Burnouff) налази да је то било далеко пре, чак у доба “мрачне праисторије”. Он није усамљен у тврдњи да су грчки и латински језици настали из пелазгијског језика. А за народ **Пелазга** каже да су живели у Средоземљу и по Алпима. Пелазге су многи прошловековни аутори идентификовали са старовековним Србима.

Један огранак Срба, који је из Сарбарске, преко Мале азије, стигао на Балкан 3.000 година пре Христа, населио је Стару Рашку (Тракију), а један део истих се морским путем спустио до Крита у три таласа 1.800, 1.500 и 1.400 година пре Христа. Победили су Крићане али су се са њима измешали и претопили у нови народ – Грке или Јелине. Подаци говоре да ни имена града Атине и истоимене богиње нису грчка. Има записа који тврде да су и **Акрополис саградили Срби. Сами Грци за себе верују да су они настали од народа званог Пелазги и да су говорили “варварским” језиком, а налази указују да су то били Срби.**

Олга Луковић-Пјановић за Грке каже да су они остатак хорди асирских и Рамзесових трупа, које су се помешале са српским племенима, а такав став заступа и сам Херодот. На Криту се задржало једно племе Бурси, које се није мешало са Крићанима. Када су се и они упутили на север, запосели су обалу Балтика и одржали свој језик све до пре 200 година, од када су их Немци германизовали и преименовали у Пруссе (Пројзен изговарају Немци написано Преусен). Срби са Пелопонеза населили су области изнад Саве и Дунава створивши прву Панонску Србију. О самој **Троји** записи Михаила Ломоносова и Мавра Орбинија, као и певање Ивана Гундулића, иду у прилог **умешаности Срба у тројански рат. Падом Троје Срби су у другом таласу 1860 година пре Христа, опет дошли на Балкан и проширили се до Венеције.**

Катарина Велика, руска царица, је лужичко-српског порекла, што су историчари потврдили по титули њенога оца (био је принц области Anhatt, Zerbst – Serbiste). Катарину су у младости звали “Северна Семирамида”. Она је сама за себе говорила да је словенске расе и писала Гриму 1784. године да је словенски језик био првобитни језик људскога рода, а како каже наш народ: “Царска се не пориче”.

Никола Фрере, како наводи Шафарик, сматрао је српски мајком трачког и грчког језика. Шафарик у свом делу “Старожитности” пише:

“Срби живе у Европи од најдавнијих времена или од праисторијског доба, а тако распрострањен народ води своје порекло од најдаље прошлости”. Он тврди да су Срби настањивали готово целу Европу и многе делове Азије, па отуда она наша стара изрека: “Говори српски да те цео свет разуме”. За српски језик Шафарик каже да је: “Тако оригиналан, чист, граматички савршен и богат, те није могао да се обликује без постојања једног јединственог првобитног и самосталног народа”. А стари српски језик био је сасвим сличан данашњем, савременом, што је реткост у историји језика. Кад је реч о писму још нико се није ни приближио Вуковом правилу: “Пиши као што говориш, читај како је написано”.

Сигисмунд Хербестајн наводи да су Срби живели на целој обали Јадранског мора, од Венеције до Константинопоља, укључујући ту и српски Цариград, па наводи Мизију, као балканску област, коју су грци и Римљани делили на Горњу и Доњу Мизију, те даље Лужичке Србе и Србе у данашњој Мађарској. Робер Сипријан за Дунав каже да је српска река, а Србе назива почетним народом и мајком народа а српски језик – језиком мајком. Нестор Кијевски, Леоник Халкокондило и Робер Сипријан се слажу и сви називају подунавски басен прасловенском колевком Европе.

Подунавље, прва српска постојбина

Милош Милојевић пише да су Срби од искона живели на својим садашњим земљама, од Италије или Средоземног мора до Грчке и од Јадранског до Црног мора, ту су имали своје свештенство и уређену црквену управу у лицу својих архиепископа са седиштем, између првог и четвртог века н.е. у Сирмијуму, другој римској престоници, данашњој Сремској Митровици. У четвртном веку, под навалом Хуна, повукли су се у Звечан, на Косово, где су такође створили Косовску Митровицу. По Милојевићевим налазима српска црква старија је од римске и грчке.

Зна се да су Срби у прастара времена били монотеисти (веровали су у једнога бога), док је многобоштво настало касније у Грчкој. Према Веселину Чајкановићу српска религија претежно је индо-европска и у њој има највише елемената из индо-европских времена. Казимир Шулц наводи писмо апостола Павла, према коме је он (апостол Павле) проповедао “Христово Јеванђеље”, Христову веру код Срба, од Јерусалема до Италије.

Драшко Шћекић у својој књизи “Сораби – истина о српству од исконе” износи да су **Срби на нашим данашњим просторима живели више од 7.500 година.** Он такође тврди да су Срби званично почели да броје године од 5508. године пре Христа, према чему се наводи да је деспот Стефан Ђурађ Бранковић погинуо 6935. године и да је кнез Лазар погинуо на Косову 6893. године. Према томе, аутор овога текста пише ово године 7511. у Канади. Шћекић такође наводи да су Месопотамци почели бројати године 3.200 а Египћани 3.000 година пре Христа, Римљани од 743. године пре н.е. (година стварања Рима), Грци од 776. године пре нове ере, од првих олимпијских игара. Према томе Срби су почели мерити време давно пре свих. Према том српском календару Цар Душан је прокламовао свој Законик на празник Вазнесења, 21. Маја 6857. године.

Душанов Законик има готово световни карактер, базиран на хиљадугодишњим традицијама српског народа, које се налазе у Ведама, а оне носе печат непролазне мудрости изван времена и простора. Сви данашњи словенски народи били су уједињени под именом Срби, говорили су заједничким језиком, из кога се касније развило 12 различитих говора. Шћекић такође приказује, кад је реч о праколевци српства, Индији, да је тамо настала прва Србија, под именом Сарбарска. Одатле су око 4.500 година пре Христа започеле прве сеобе и то у три правца: прва у правцу рајске земље Месопотамије, друга ка средњој Азији, а трећа ка северној Азији, данашњој Русији, где је створена племенска држава названа Сирбидија, Сирбирија или Сирбија – Сибир. Ово је у сагласности и са другим ауторима који ће у даљем тексту бити приказани.

У време краља Милутина (1282. до 1321.) на српском двору јело се златним виљушкама и кашикама, а у Европи је виљушка први пут уведена у XVI веку, у време Хенрика III и то је доживљено као изузетан догађај.

У трагањима за српским коренима Огњен Радуловић наводи да је **Балканско полуострво био први насељени регион из кога су касније насељавани остали делови Европе. Срби се овде нису доселили, већ су ту живели од свога почетка и одатле су се расељавали.** Подунавље је колевка европске, па и светске цивилизације. Према томе, **садашњи становници Балкана су потомци племена Рашана, који су ту живели од најстаријих времена.** Историју Трибала, тринаест векова пре Христа, Херодот смешта у Поморавље, како каже западно од реке Исткар, где из илирске земље река Ангро тече на север и улива се у Асткар.

То према садашњем стању одговара сливу западне и велике Мораве и Дунава. У књизи “Цивилизација Германа и Викинга” издатај 1976. године у Швајцарској, Патрик Лут (Patrick Louth) пише да су **2.000 година пре Христа у Скандинавске просторе дошли народи из Подунавских равница.** За многе истраживаче остали су “мистериозан” народ. Други Швајцарац Јуџин Питар (Eugene Pittard) каже да су **ти “мистериозни” народи населили и обале Норвешке и Шкотске, а сматрали су их припадницима динарске расе, били су високог стаса и лепо.** По Питару кретали су се од Венеције, преко Централне Европе и Немачке, до Шведске и Норвешке, а друга грана прешла је мореуз Кале и настанила британска острва. **Све су то били наши претци, Срби.**

Обелиск из Ксантоса садржи натпис уклесан у камену, који претставља збирку закона старих Срба. Овај законик старији је неколико векова од Мојсијевог. Према Птоломејевој “Азијској и Европској Сарматији и делу Индије” у Грчкој на острву Халкидики једно место, **на коме је персијски цар Ксеркс превео 1,700.000 војника у петом веку пре Христа, још увек се зове Превлака.** Сензацију у свету изазвао је руски историчар Јуриј Мирољубов 1954. године када је почео да објављује преводе “**Велесове књиге**”, која претставља храстове дашчице на којима је урезана словенска хроника од 650 година пре Христовог рођења. Светислав Билбија први је дешифровао етрурско писмо, приметивши да етрурска слова потсећају на слова Вукове ћирилице. Када их је почео читати с’ десна у лево, успео је да склапа речи које су имале исти корен као многе речи у савременом српском језику. **Претходно су се многи западни научници безуспешно мучили да дешифрирају етрурски језик, упорно одбијајући да за то употребе словенски, дакле српски.**

Тако је нађен кључ за етрурску браву. Билбија је затим нашао да се ћирилица развила из клинастог писма Низана, народа у литератури забележени као **Хити из Мале Азије**, који су **2.000 година пре Христа у области Ликији подигли град Срб.** Упоредивши записе са обелиска из Ксантоса са знацима Вукове ћирилице Билбија је прочитао све споменике етрурског народа и тиме утврдио да **сви ти народи потичу из Подунавља, са подручја на коме данас живе Срби.** Познато је да су Етрурци пре Латина живели у данашњој Италији и себе су називали Рашанима. Опште је прихваћено тумачење научника да реч Рас означава сој, расу, припадност племену које говори истим језиком.

Ми данас знамо да су Рашани били житељи Немањине државе и још постоје рушевине града Рас. Према томе говорити о Етрурцима, значи говорити о Рашанима који су живели на подручју винчанске културе, северозападно од Прокупља.

Коментаришући истраживања професора Деретића, Огњен Радуловић наводи да су Римљани преласком Јадранског мора, кренули у освајачке походе и наишли на Илири, а касније и на Трачане, народе који су насељавали те области. Илири су заправо били Венети или Венди – српски народ, а Римљани су им дали име Илири према тадашњем владару који се звао Илија, који је владао у подручју данашње Херцеговине и дела Црне Горе. И на острву Рабу постојао је град Сарба. За Трачане се наводи да су били врло жилав народ, а по бројности одмах иза Индуса.

Према истраживањима др. Милорада Стојића, Трибали су насељавали области целог српског Подунавља, комплетно Поморавље, доњу Посавину, део Колубаре, источну Србију, северозападну Бугарску и простирали се на југ до Скопља. Континуитет Трибала на овим подручјима траје од тринаестог века пре нове ере, па до другог века после Христа. Имали су уређену државно-правну територију, што сведочи њихов грб, који се појављује после пропасти средњовековне српске државе. Српска држава Немањића имала је свој грб: на црвеном штиту двоглави бели орао, а грб Трибалије се јавља од седамнаестог до осамнаестог века као грб Шумадије.

У новије време бројни истраживачи сматрају да су Илири и Сармати, односно Словени јединствен етнос. Херодот је тврдио да су Венети и Илири исти народ, а Птоломеј да Венети чине део Сарматике. Милан Будимир описује појаве Венета на обалама Атлантика, Балтика, у Алпима, у долини реке По, на Балкану (Далмација, Тесалија, ушће Дунава) и у северној Анадолији. Нас књижевник Милош Црњански навео је имена на десетине географских појмова у Британији који одговарају називима на тлу наше земље. Анонимни аутор из седмог века писао је да су постојале три Србије: једна до Грчке, друга у Дачији, а трећа у Сарматији. Целокупну ову област освојили су Римљани, под својим именом Илирик. Управни центар био им је у Сирмијуму, где владавина “илирских и дачких царева” траје од 248. до 392. године нове ере.

Срби у северозападној Европи

За Хрвате се говори да се то име помиње први пут од шестог века нове ере и да се односило на Србе који су живели по планинским пределима, хрбатима, слично данашњем називу Загорци. Сам хрватски историчар В. Кљајић у својој историји “Сеоба Хрвата” пише да се део Срба називао Горанима или Хорватима, што није означавало народ него племена. Чеси су их називали Хрбатима, а Шафарик наводи да реч Хрват означава брђанина. По Далмилу и Шафарику, Хрвата, као народа, уопште није било. Руски историчар Никола Дурнов каже: “Милиони Срба примивши католичанство претворише се у Хрвате”. Он у “Руском Странику” описује Загреб као престоницу покатоличеног српства. У “Варшавском дневнику” генерал Гурка писао је 1880. године: “Никад Русија неће санкционисати историјско насиље, да се створи засебно од српског народа хрватска католичка краљевина, где живи српски покатоличени народ”.

На просторима данашње Галиције и Пољске од пре преко три миленијума постојала је Бела Србија. Њен други део обухватао је просторе данашње Чешке и Баварске. Чеси су живели у Белој Србији, а само име Чех имало је почасни карактер. Око реке Мораве живели су Моравци. Блиски Моравцима били су Словаци, чије порекло такође датира од Срба по тврдњи аустријског историчара Синисе, као што су и Срби Корутанци, данашњи Словенци, према немачком историчару Димлеру. Они Срби који су живели по гајевима и шумама добили су име Леси или Шумадинци (шума се на руском зове лес), а они који су живели у низинама названи су Пољацима. Пољски истраживач Јозеф Кострижевски потврдио је име Пољске, које је дошло од српске речи поље, а односило се на земљорадњу. По Јовану Луцију, Бела Србија била је у Карпатским горама, а Шафарик је писао да је за Татрама, данашњи делови Пољске и Русије, живео велики српски народ. Управо из тих простора Беле Србије догодила се последња велика сеоба Срба почетком седмог века нове ере, прецизније 632. године. За Пољаке, као народ, каже се да настадоше од преосталих Белих Срба, који су се и даље задржали у старој постојбини.

Римски и грчки историчари Плиније и Птоломеј, који су живели у доба Христа, писали су о Србима који су били настањени иза Дона у Сарматији. Отуда их Руси сматрају за своје прародитеље. Реч Рус јавља се тек од девог века, па Шафарик у књизи “Србове в Руску” тврди да су: “...Руси остатак оног српског огранка који се иселио на Балкан”.

Пољски историчар др. Вацлав Мацејевски каже: “Треба знати да су словенска наречја у Бугарској и Србији створила старословенски црквени језик, а из овога је постао руски језик”.

За Бугаре се наводи да су уралско-монголског порекла, који су окупирали пределе садашње Бугарске и покороном српском становништву наметнули своје име, примили њихову културу, веру и језик који су веома искварили.

Сматра се да су вековна раздвојеност и утицаји суседних народа са делимичним укрштањима, довели до извесних опречности међу племенима некада истога народа, баш као и утицаји религија, што је све резултирало у настанку посебних данашњих народа на европским просторима.

Најстарије српско порекло

Напред је наведено да су халдејски, асирски и мисирски рукописи и камени споменици једни од најстаријих докумената људске цивилизације, стари преко седам хиљада година и да се у њима помиње име Србин. По неким научним теоријама настанак људских насеља одређује се за разне крајеве у разна времена. По другима сматра се да су прва насеља настала у средњој Азији, одакле су се народи даље временом расељавали. По таквој тврдњи за Србе се сматра да су огранак аријског, или индо-европског соја, коме припадају и романски, келтски и германски народи. За тај доказ узима се исти језик свих словенских народа, произашао из прасрпског језика индо-азијског порекла.

Велики је број научника који Индију сматра српском прапостојбином. Сви се они слажу да су сеобе Срба из Индије започеле пре шест до седам хиљада година и да су трајале око хиљаду година. Један од заговорника српског порекла из Индије је и др. Ненад Ђорђевић, који у својој обимној студији “Историја Срба” доказује да и ми припадамо индо-европском стаблу. Он тврди да Срби од свог постанка носе своје име. Постоји теорија да су се прве сеобе Срба одвијале у правцу кретања сунца, од истока ка западу.

За колевку свих европских народа сматра се Индија, одакле су сеобе за запад започеле пре петнаест хиљада година.

Доказ томе су **многобројне речи у санскритском језику, истог значења као и на српском, а забележене су пре више од три хиљаде година. Као прва историјска забелешка је реч Сербх што има значење родбине, семена и колена. И у данашњим језицима, индијском и српском има много речи истоветног значења. Ево неких:**

аган – огањ; багас – бог; братх – брат; бхала – бела; цхата – чета; дети – дете; див – див; дина – дан; даса – десет; дама – дом; гирја – гора; град – град; искра – искра; када – када; кута – кућа; лип – леп; лот – љут; лагхи – лаки; љубхва – љубав; матр – матер; мала – мали; море – море; мил – мили; набас – небо; нава – нови; параха – прах; прати – против; панца – пет; пена – пена; рабх – роб; роса – роса; са – со; сила – сила; сас – сест; стан – стан; сабха – соба; стала – стол; тата – тата; та – тај; твар – ствар; трасти – трести; транг – траг; тамас – тама; три – три; тријдоса – тринаест; тада – тада; врт – врт; вицур – вече; ватара – ватра; ви – ви; вас – вас; вива – живи.

У санскритском језику имена родбине су потпуно идентична српским, као: тата, нана, брат, прија, сестра, стрина, свекар, свекрва, девер, кум, свастика. Постоји истоветност и многих других речи као: гувно, хлад, стока, говече, јама, апсара, мана, рака, јад, мед, гудити и друге. Има их свакако још. Други доказ порекла Срба везан за Индију су обичаји, који су веома слични код оба народа, на пример: отмица девојке, уношење и паљење бадњака, гатања, мотиви на везовима и надгробним споменицима, друштвено и државно уређење и многи други.

Чак су код Срба били сачувани и обичаји спаљивања мртвих. Речи жупа и жупан у српском и код Индуса имају значење удружења или задруге, а у санскритском значе повезивање. Енглески писци истицали су истоветност индијских и српских друштвених јединица, општина, које су у оно време биле најдемократскији облик друштва, сачуваних у Србији до данас. Макаров је записао многа имена српских станишта, која су остала до дана данашњег: Индостан, Авганистан, Курдистан, Раџастан и још многа друга.